

que in sedem sibi constituerant, pietatis accetera. Hæc viri commenta refutavit Anonymus in Opere, quod nunquam videre mihi contigit, inscriptio: *De Nephilims, Gigantibus vulgò dictis, exercitatio contra Jacobum Boulduc.*

Sententiæ illorum, qui Gigantes negant, opponunt veterem populorum traditionem, tenentem fuisse olim populos multò quàm vulgarem hominum nostræ ætatis, staturâ proceriores, quorum ossa & olim & nunc etiam in dies inventa, rei experimentum futura, demonstrant. Sed vicissim ea populorum præventio & Gigantum illa ossa ridentur ab adversariis. Poetis obstetricantibus nati sunt Gigantes, quos fabula nutriit, populorum credulitas fovit. Que Gigantum ossa creduntur, ossa sunt reipsâ sive ceti, sive elephantis, sive fossilia in terra naturali igne concreta. Hæc sanè opponit P. Kircherius, acerrimus, si quis alius, Gigantum adversarius. Validissima sunt hæc pro sententiâ Gigantibus adversâ argumenta; modò pro illis quædam.

Apud Moysem & Sacros post illum Authores mentio inducitur non obscura de Gigantibus, robore, ceptis, proceritate, expeditionibus, numero, & apud Inferos supplicio notissimis. Frequentissimi erant ante diluivium, sicut & quo tempore turris Babelica construebatur; familiæ tandem quædam ad ipsam Moyse, Josue, imò & Davidis ætatem pervenerunt. Proferuntur ejus veritatis asserta, vetera, & certissima monumenta, non quidem ex Poetis, ac subleatæ fidei Authoribus, sed ex Moyse vetustissimo illo Scriptore, cujus genuina citant Volumina. Ferunt ejus rei testimonium Scriptores Sacri, vetus & constans populorum traditio, unde Poetæ historias illas de Gigantibus derivarunt, quas commentis suis & fabellis in majus exaggerarunt.

Cum cepissent homines, ait Moyse Gen. 6. 1. & c. multiplicari super terram, videntes filii Dei filias hominum, quædam essent pulchre, acceperunt sibi uxores ex omnibus, quas elegerant. Dixitque Deus: Non permanebit spiritus meus in homine in æternum, quia caro est; eruntque dies illius centum viginti annorum. (i. e. intra hoc annorum spatium perdendis hominibus diluivium imittam) Gigantes (Hebr. Nephilim) erant super terram in diebus illis; postquam enim ingressi sunt filii Dei ad filias hominum, illaque genuerunt, isti (Gibborim) sunt potentes à sæculo, viri famosi.

Noti ergo erant Nephilim, i. e. Gigantes, in mundo, antequam filii Dei, nempe è genere Seth viri, cum filiabus hominum, è genere nempe Cain, jungerent connubia. Vetus est traditio apud Rabbinos, ac plures Christianos Scriptores recepta, Adam inter Gigantes principem locum obtinuisse. Docent enim Hæbræi (f), Deum semel in ito consilio hominem formandi, ingentem terræ massam, quæ vix intra totius mundi ambitum contineretur, sibi constituisse; quæ sanè terræ moles si extendetur, ad firmamentum usque eminisset. Cum Deus hanc terram in hominem effin-

xisset, simulacro spiritum vitæ indidit; actutum Adam in pedes sese erexit; Angeli ad insuetum monstrum pavescentes clamaverunt: Domine Deus universi, sunt ergo geminæ in mundo potestates? Tunc Deus capiti novi hominis manu suâ impositâ, ita immanem Gigantem compressit, ut ad staturam mille cubitorum tantum juxta aliquos, vel 900. ut fert aliorum sententia, vel saltem ducentorum aut trecentorum, quin & centum cubitorum, juxta nonnullos, redigeret. Nec sanè minor exigebatur hominis statura, ut decerneret fructum arboris scientiæ boni & mali, cujus spectatissima erat & monstrum similis proceritas.

Hæc de Gigantæ Adami staturâ sententia arrisisse pariter videtur S. Hieronymo, vertente illud Josue 14. 15. *Hebron vocabatur Cariath Arbe; Adam maximus ibi inter Enacim situs est;* sed verti aliter potest Hebræus: *Hebron ante vocabatur Cariath Arbe; vir iste maximus inter Enacim;* i. e. Arbe Princeps est Gigantum ejus regionis. Idem S. Hieronymus in Quaestionibus Hæbraicis in Genesim, & in locis Hæbraicis v. *Arbe*, hanc opinionem confirmat. Tandem in epitaphio Paulæ tradit, Urbem *Cariath Arbe*, sive *Urbem Quatuor*, nomen suum debere quatuor viris, Adam, Abraham, Isaac, & Jacob: tum asserit Adamum ibi conditum esse, juxta Libri Josue, & receptè apud Hæbræos traditionis auctoritatem. Gemina sentiunt Christiani quidam Scriptores apud Bar-Cepha & Joannem Lucidum.

Vetustiores diluivio homines justam hominum staturam plus nimio plerumque excedebant. Diluivii ætate superstitem fuisse tenent Rabbini Og Regem Basan, de quo legimus Deut. 3. 11. *Solus Og Rex Basan reliquerat de stirpe Gigantum.* In Arca scilicet, extra tamen, vel super ejus tectum, neque enim una est eâ de re Rabbinoorum sententia, sese recipiens Rex ille, aliorum interitum tutò spectabat, cibo interim sibi sufficiente per expressum foramen Noëmo, cujus servitiis toto vitæ tempore se se mancipaturum Og sponderat. Porrò Og immanem corpore virum cum femel Abraham non verbis tantum sed factis etiam acrioribus castigasset, dentium unus ex ore viri excussus est, qui unus vel cubilibus nonnullis juxta quosdam, vel fellis juxta alios, materiam abundè sufficit.

Cum Og copias suas adversus Israelitas duceret (g), animadvertens hostilem exercitum spatio duarum leucarum extendi, montem aquè grandem in caput suum levavit, quo in hostium capita excussis, omnes uno ictu opprimeret. Accurrit promptè Deus, cujus operâ immissus vermiculus, opportundè adèdè montem, quo loco capiti Gigantis respondebat, perforavit, ut super scapulas viri recidens, amplioris collaris speciem exhiberet. Tentavit ille è collo faxeam lorum reducere; sed ampliores viri dentes altè se in montem insinuantes, firmum retinebant. Opportunitatem nactus Moyse, accurrit statim armatus ascia decem cubitorum; decem etiam

§ Vide Morin. exercit. Bibl. 1.2. 8. c.2. n. 12. 13. 14.

cubitos altè saltavit, vir ipse duodecim cubitus procerus, quibus tamen omnibus adjumentis nihil aliud valuit efficere, quam ut talos adversarij pertingens, mortis ictum infligeret. Hæc Rabbini, qui illud Deut. 3. 11. *Monstratur lectus ejus (Og): novem cubitos habet longitudinis, & quatuor latitudinis;* de cuius infantis exponunt. Ludibria hæc errantis phantasie non moramur; sed monstrari illis receptam apud Hæbræos traditionem quis neget?

Nomen Nephilim, quod redditur Gigantes, sonare potest ad literam cadentes, in alium irruentes, impetum facientes, veluti aves in prædam sese immittentes; item, qui alios evertunt, dejiciunt, vel tandem homines violentos, impotentes, audaces. Israelite post exploratam terram promissionis ad suos in desertum Cades restituti dixerunt: *Vidimus monstrum quadam filiorum Enach de genere Gigantæ (Hebraicè Nephilim), quibus comparati, quasi locuste videbamur.* En planè non obscurum testimonium de Gigantibus, non raris illis, sed in gentem, & populum coalescentibus: *Omnis populus quem aspeximus legit Hæbræus, viri mensurarum sunt.*

Nomen Nephilim post Moysem nuspiam legitur in Libris Sacris (h), cujus loco Gigantibus designandis frequens est apud illos vox *Rephaim*, ne Moyse quidem ignota. Ait enim Moyse, Codorlahomorem, & Moyse fedaratos ipsi Reges percussisse *Rephaim in Asaroth-Carnaim (i)*. Pollicetur Deus Gen. 15. 20. daturum se Abrahamo *regionem Rephaim*, quorum natio in Transjordania. Og Rex Basan solus remanserat de stirpe Gigantum (k), Hæbræus, de stirpe i *Gen. 14. 5.* Rephaim, i. e. Moyse ætate Gigantes ferre deserant. Vir ille staturâ adèdè erat immanis, ut aneum ejus cubile novem cubitis longum, quatuor latum, adhuc post plures annos in Rabbat Metropoli Ammonitarum monstraretur (l). Reddunt novem cubiti pedes quindècim, digitos 4. ac semis, pro singulis cubitis 20. digitis ac semis computatis; qui si rectè supputentur, conficiunt hominis staturam triplo justo majorem.

De Emim populis ad Orientem maris mortui sermo est apud Moysem, narrentem, permisos illos populos Moabitis, exterminio traditos fuisse. Potentissima erat & frequentissima natio, corporum proceritate spectabilis adèdè, ut tanquam *Rephaim*, & filii Enach haberentur. En alteram Gigantum nationem ante Moysem exterminatam, cujus tamen memoria adhuc recens servabatur; constat enim Moabitarum patrem nonnisi 325. annis ante Moysem in lucem editum fuisse, nec nisi saltem post 150. vel 200. annos adèdè valere potuisse Moabitas, ut expeditionem in Emim susciperent.

Ammonitæ Moabitarum fratres, circa idem sermè tempus Gigantum *Zonxomin* aliam nationem aggressi sunt (m). Porrò illi nec potentia, nec hominum numero, nec staturâ Gigantibus è stirpe Enac concedebant. Eorum regio *Terra Gigantum* ve-

m Deut. 1. 20. 21.

putata est, & in ipsa olim habitaverunt Gigantes. Quare triplex Gigantum natio in Transjordania; *Rephaim* ad septentrionem, *Emim* ad meridiem, & *Zonxomin* inter utrosque mediū.

Erant etiam cis amnem *Rephaim*, & quædam ibi tenebant regionem Davidis ætate. Duo illorum genera distinguuntur, *Enacim*, filii Enac, sedes potissimum habentes in Hebron & adjacentibus regionibus; *Rephaim* seu filii *Rapha* in Urbe Geth comorantes, quorum erat gentilis Goliath. Frequens in Scriptura mentio *Vallis Rephaim* [n], seu *Vallis Gigantum*, satis proxima urbi Jerusalem, cui nempe valli nomen indium, sive quoddam olim Gigantes suas habent illic sedes constitutas; sive quoddam castra ibi non semel posuissent in bellis Philistæorum adversus Judæos.

Meminit Scriptura (o) quinq. Gigantum è stirpe *Rapha*, quos David ejusque commilitones in variis certaminibus interfecerunt. 1. *Jesbi-ben Ob*, nempe Jesbi filii Ob; 2. *Saph* vel *Sapha*; 3. *Fratis Goliath*; 4. *Gigantis illius*, cujus singula manus pedesque sex digitis distinguebantur; 5. Tandem Goliath à David obruncati (p), cui viro Scriptura sex cubitos cum palmo, nempe 10. pedes, & 6. digitos altitudinis assignat; quot nempe duo proceri homines vix aquarent. Adversus hæc historica monumenta nihil excepiendum. En Gigantes, Gigantum familias, Civitates, populos; nec illi utcumque justam hominum staturam excedebant, sed proceritatis & roboris erant, quales ad vivum pinguntur. Insinuatur etiam, multò auditiorem Gigantum numerum olim fuisse, cum scilicet familiæ & integræ illorum nationes exterminio tradita referuntur.

Filii Enach suæ erant sedes in Meridionali Palestina constituta (q). Enac tres olim fuerunt liberi, Gigantes & Gigantum patres, Achiman, Sifai, & Tholmai; proceræ adèdè staturæ homines, ut comparati cum illis Hæbræi locuste videntur; & Moyse non aliâ frequentiori phrasæ immanes quosdam Gigantes designet, quam pares illos affirmans filius Enac (r). Josue in Chanaanitidem ingressus, omnes delevit Enacim Urbium Hebron, Dabir, Anab, cæterarumque Juda & Israel; solos reliquit Gigantes *Gazæ & Geth (s)*, & diu post Gigantum sepulchra monstrabantur in Azotho (t). Eorum ossa immania & supra fidem monstruosa ætate suâ adhuc spectari affirmat Josephus (u).

Amos de expeditionibus Hæbræorum in Chanaanitidem agens, ita loquentem Dominum cap. 2. 9. inducit: *Ego exterminavi Amorræum à facie eorum, cujus altitudo cedrorum, altitudo ejus, & fortis ipse quasi quercus; & contrivi fructus ejus desuper, & radices ejus subter.* Et Baruch 3. 26. *Ibi fuerunt Gigantes, nominati illi, qui ab initio fuerunt scientes bellum. Non hos elegit Dominus, quoniam non habuerunt sapientiam; interierunt propter suam insipientiam.* Judith in Cantico Dei laudes celebrat, quod non manu Titanum & Gigantum gan-

u Josue 15. 8. & 18. 16. & 1. Reg. 5. 13. & 23. 13.

o 2. Reg. 21. & 1. Par. 20.

p 1. Reg. 17. 4.

q Num. 13. 23. 24. 34.

r Deut. 2. 10. 11. 21. & 9.

s Josue 14. 1. & Josue 11. 21. 22.

u Antiquit. 1. 5. c. 2. p. 145. & c.

§ Vide Bartoloc. Biblioth. Rabb. 1. 1. pag. 65. & c. Morin. Exercit. Bibl. 1. 1. Exercit. 8. c. 11. art. 14.

Judit. 16. 8.

gantum, fed imbellis foeminae, elegantis vultus illecebris pugnantis Holofernem, tantum Ducem peremerit (x).

His documentis nihil addendum. Agit Baruch de Gigantibus antediluvianis; Amos item de Gigantibus Chanaanitidem ante Hebraeorum ingressum tenentibus; describunt autem gentes illas viribus, numero, & statura proceritate supra vulgarem caeterorum hominum valentes. Illos exterminavit Josue & Caleb (y), genus impium ut diutius in mundo perfisteret, non ferente Numine. Cum vero de re sua homines universi censerent, si perniciosissima illa & impotentissima monstra deleterentur, non est cur multum miremur, si post plura saecula nullo tamen, ut prius, sperare contigerit Gigantes; in unum enim omnes conspiraverunt homines, ut perniciosum genus deleterent, quemadmodum in venenatis & perniciosis quibusdam belluis factum pariter constat, quod ita extinguerentur, semel ac rarum aliquod ex illis in Orbe pareret, ut genus omne deleteretur.

Historicis hinc exemplis alterius etiam generis argumenta accedunt, deducta de sacris Authoribus, apud quos sermo de animabus Rephaim, in Infernis criminum suorum poenas dantibus. Job meminit Gigantum sub aquis gementium, una cum illis, qui in Infernis torquentur (z); in quam pariter sententiam concedentes Prophetae, Titanes describunt in imo Oceani (a), vel abyssi fundo (b) ejulantes.

z Job. 26. 5.

a Homer. Iliad. 8. & Hesiod. Theogon.

b Virgil. Aeneid. 6. ver. 742.

foeminae effraenis vias ad Rephaim deducere monet Salomon (c); addens, eos, qui infames illas vias ducentes sequuntur, rectam ad locum Gigantum contendere (d). Isaias (e), & Ezechiel [f] Rephaim exhibent in tenebris quibusdam locis, qui honoris gratia assurgentes, venientibus gentium Regibus obviam occurrunt; Regibus, inquam, illis, qui cum viverent, longe lateque sui nominis terrorem intulerant; post mortem vero ad Inferna una cum Rephaim rapti sunt. Ambigat post hac omnia, si quis vult, & Gigantes antemagno etiam numero floruerint, haeceat suspensus.

c Proverb. 2. 18.

d Prover. 9. 18. e Isaias 14. 9. f Ezech. 32. 19. &c.

g Nempde ante diluvium, iuxta supputationem SynCELLI, componentis diluvium cum anno 2241.

Antequam consona in eam rem Patrum testimonia afferamus, animadvertisse juvat, eorum plerisque imposuisse falsum inscriptum librum Enoch, afferentem Gigantes ex commercio filiarum hominum, cum Angelis perduellibus natos. Ita vero rem narrat personatus ille Scriptor. A. M. 1170. (g). Vigiles vel Angeli mulieres duxerunt, unde nata tria filiorum, ac familiarum distincta genera. 1. Gigantes, quorum statura justam multum excedebat. 2. E Gigantibus nati Nephilim. 3. E Nephilim Eluidi. Cum Gigantium numerus crevisset, humanis carnibus victitare coeperunt; ex quo factum, ut homines numero in dies decrescentes, clamarent ad Deum. Promissus ille auribus precantes auscultans, misit Angelum Gabrielem mandatis oner-

ratum, ut iret, exterminaret Gigantes, nempe monstra illa ex Angelis perduellis nata; committeret illos inter se, quod mutua caede deleterentur. Adjecit autem: Gigantum anima in Dæmones transformantur, ex quibus mala omnia in mundum; nam ex illis obfessiones Dæmonum, tormenta in homines, spectrorum terrimenta usque ad extremam judicii diem. Ex his fontibus derivata plerumque Patrum sermo omnium de Gigantibus doctrina. Paulus Burgensis vir clarissimus ex Judaæo Christianus (h), autumat, Gigantes ipsissimos fuisse sub hominum specie Dæmones.

h In Gen. 6.

Ex eodem Libro Henoch accepta credo, quæ de concepto Gigantum foetu narrat Author Testamenti duodecim Patriarcharum (i). Hac ille. Perduelles Angeli mulieres deperientes, assumpta virorum conjugum illarum, sed gigantesca specie, furtivum cum illis impetraverunt coitum, ex quo nati Gigantes; gigantesca enim forma, libidio mulierum phantasia affecta, giganteum expressit foetum. Nulla per nos esto hujus fabellæ autoritas; sed recta inde consequatione inferitur, apud Libellorum istorum prolocutores assertam fuisse Gigantium veritatem.

i Testam. Re- bern c. 5.

Patrum testimonia magno numero recitare supervacaneum ducimus; constat enim summo omnes assensu Gigantes admisisse: si qui contra senserint, vel ambigua eade de re expresserint, integrè illos fide omnes supra retulimus. Jure tamen nostro omnes, qui contrariam nostræ opinioni sententiam totidem verbis non asseruerunt, pro nobis sumimus. Est enim, quam defendimus, causa una omnium saeculorum & gentium opinio. Nobis proinde favet possessio; ab aggressoribus, si qua habent, pro se documenta promenda sunt.

Petimus tantum nobis de Patribus illos, qui auctoritati rationes etiam pro sua sententia jungunt. Josephus e. g. quem pro sententia nobis adversâ laudant, documenta pro Gigantibus assert, narrans spectari in Hebron immania quaedam hominis ossa. Tertullianus (k) resurrectionem de residuis Gigantium compagibus probat. Nec Gigantum antiquissima cadavera devorata constabit, quorum crates adhuc videntur. Ex ejus narratione intelligere videtur, inventa ejus aetate ex his ossibus quaedam, dum fundamenta Carthagine effoderentur. S. Augustinus demonstrat, fuisse olim maximè ante diluvium immanes statura homines; quam in rem primò communem hominum persuasionem eade de re assert, laudans illud Virgilit de Aenea, tantæ molis lapidem in Tarnum ejaculantij, quantam vix ferrent 12. nostræ aetatis homines (l).

k De Resur. rect. Carnis c. 42. pag. 350.

l Virgil. Aeneid. 12.

Vix illum lecti bis sex oervice subirent, Qualis nunc hominum producit corpora tellus.

Expressit hæc Virgilius ex Homero (m); quibus sanè probatur vetus omnium gentium persuasio. Addit S. Augustinus, nihil esse

m Iliad. 5. & 12.

Annal. 7. T. A. M. 987. n. 19.

esse quod magis incredulas mentes revocet ad saniora, quàm immania illa ossa, casu subinde vel è terrâ desossa, vel aquarum alluvione detecta, vel è tumulis casu aliquo post plura saecula eruta. Vidi ego in litore maris Uticæ, ait, ille, nec vidi solus, ingens quoddam hominis molare, quod centum vulgaria aequaret. Porro molaria illa non uno in loco servantur, quod dentes temporis minus sentiant injuriam, & ceteris omnibus resolutis, ipsa maneant incorrupta.

Augustinus Tornilius (n), in Ecclesia sui Ordinis VerCELLI S. Christophoro dicatâ vidisse se perhibet similis molis dentem, qui viri illius Sancti habetur. Torquemada se vidisse pariter asserit Loræ dentem alium, pugillum hominis frigidum æquantem (o), & Astorgiæ partem maxillæ S. Christophori immanem adeo, ut Gigantis instar turris proceri intuentibus crederetur. Os coxendicis S. Christophori Venetiis in Ecclesia Cruciferorum servatum prodigiosa est magnitudinis. Vetusta ejus Sancti Acta virum fuisse perhibent 12. cubitorum, vel 18. pedum altitudinis.

o Torquemad. 1. Aes.

p Oenead. 1. l. 1. non longè ab initio.

q In August. de Civit. l. 15. c. 9. r Rer. Danic. l. 1. pag. 56. s V. Gigantes.

Ante paucos, quàm hæc scriberet, annos contigisse narrat Antonius Sabellicus (p), ut cum in evellenda procerâ quadam arbore ad navium constructionem insudarent fabri lignarii, casu invenirent calvariam hominis, doli magnitudine non minorem; quæ cum ab illis tractaretur, resoluta abiit in cineres, solis remanentibus dentium nonnullis, quos in varios Venetorum cives, inter similia servandos, distribuerunt. Pugillo nihilo inferiori dentem S. Christophori spectasse se in Cathedrali Valentina asserit Ludovicus Vives ejus Urbis civis (q). Isaicus Pontanus in sua Danicorum rerum historia (r) meminit molaris ejusdem Starcoeteri, viri Danici, duodecim digitorum ambitu.

D. Simonius Author Bibliici Dictionarii (s), refert, anno 1667. in prato quodam, in quo servandis rebus fossa erubatur, inventum vetustissimum quoddam monumentum, cæmento proè obductum, in quo prodigiosa magnitudinis ossa, ut eorum unam septem pedes & tres digitos longitudinis referret, ambitu vero esset duorum pedum. Porro os illud ipsissimum creditur, quod ex cubito ad scapulas porrigitur, post illud enim aliud sequebatur latissimum & planum: ossa cætera adeo computruerant, ut integrum nullum remaneret, salvis tantum dentibus quibusdam, quorum singuli decem adamum libræ erant pondo. E dentibus hæce unus, cui inferior mandibulæ pars hæret, pondus refert 17. librærum. Ovalis est dens ille figuræ, longus 5. digitis & tribus latius. Dentes & ossa illa servantur in arce Molardæ juxta vicum S. Valerii, Diocesis Viennensis in Delphinatu. Vidisse autem se affirmat Simonius pedes illos, cum Patetiam S. Uzæ prope Melardam curaret, & testes laudat ejus rei Praefatos Arcis Uzæ & Molardæ, sicut & Sacerdotem ejusdem Arcis Capellanum, qui authenticum eade de re instrumentum ad se transmitterunt anno 1699. die 24. Januar.

Poetarum testimonium in re quidem facti nihil faciendum: valet autem plurimum, ut primores populorum traditiones & facta quaedam historica, vetera illa & ignota, intelligentibus infinet; quæ scilicet facta fugatis pigmentis & fabularum coloribus ad genium Poësis adumbrarunt Poetae. Homerus de Ephythæ & Orione filijs Iphimediæ novennibus pueris habet, crassiori fuisse novem cubitorum corporaturâ viros, staturâ vero ad 36. cubitos evasisse (t). Titius apud eundem in terram prostratus novem terra jugera occupabat (u). Fama erat apud Græcos, frequentasse Gigantes agros Phlegæos, & urbem Pellenen (x), viribus autem suis adeo fortes, ut avulsas rupes & proceras incensaque arbores in Cælum ejacularent; erant autem corporaturâ enormes, crinibus & barbâ promissis, inferius angues.

t Odys. 11. v. 310. u Odys. 11. v. 575. x Apollodor. Biblioth. l. 1. c. 6.

Agebat in Sicilia Typhon filius Terræ & Tartari, vir celsissima montium cacumina proceritate sua excedens, Cælum tangens vertice, & utrâque manu extremos Orientis & Occidentis fines jungens; in superioribus vir, in inferioribus anguis. Poëtica sunt hæc, & in majus aucta figmentis; sed vera est antiquitatis persuasio: si enim nunquam fuisse Gigantes tenerent, quomodo in mentem venissent homines arma inferentes in Cælum, quomodo Cyclopes Siculi, quomodo Typhonis adversus Deos prælia?

His omnibus argumentum præbuit Scripturæ narratio, de audacibus Gigantium. Antediluvianorum cœptis, qui nempe audaciam suâ & criminibus arma in Cælum ipsum inferre visi sunt. Est autem maxime animadvertendum, agi apud Poetas de Gigantibus, non rarissimis & casu natis, sed de Gigantum nationibus, hominum genere staturâ proceris, quos non nisi gravibus Deorum & filiorum Dei manus opprimere valuisset.

y Phlegon de rebus mirabilibus c. 12. ex Apollonio.

Phlegon Adriani Libertus (y) meminit in eluvione quadam apud Messeniam in Peloponneso contigisse, ut lapideum quoddam monumentum detegeretur, quod fractum calvariam exhibuit hominis triplè quam vulgares crassiores, cum inscriptione Græcâ nominis Ideus, unde conjecturâ deducta, caput illud fuisse Idei viri in clyti, & inter Gigantes strenuissimi, ab Apolline, quem ad singulare certamen provocavit, interempti, juxta Homerum. Addit insuper Phlegon c. 12. apud Dalmatas in antro Dianæ mira quaedam ossa spectari cum costis 16. ulnis longioribus.

Refert etiam cap. 17. sub Tiberio in vehementi terræ succensione montis ingenti portione divulsâ, luci expositas fuisse plures humanorum ossium compages ingentis magnitudinis. Loci incolæ stupentes hærentesque, tangere cadavera non sunt ausi, sed unius tantum dentem avulsum tulerunt ad Imperatorem, ut ex ejus magnitudine argumentum faceret de reliquo. Tiberius religione quadam abstrusus, Herois, cujus pars erat oblatum sibi molare, tangere non sustinuit; ne vero aspiciendi Gigantis voluptate se se privaret, adhibito do-